

2023 – ANUL IULIU MANIU!

Cetatea Cavalerilor

NR. 7(35) IULIE 2023

Nr. 7 (35)/ IULIE 2023

Cetatea Cavalerilor

Fondator: Col. r. Dr. Constantin MOSINCAT
Editor: Asociația Națională a Cavalerilor de Clio
Editura Tipo MC, Oradea-2020

Cartea Mea e și a Ta! ISSN 2734-6889 - ISSN-L 2734 - 6889

UN OM, O CARTE - UN DESTIN CU EPOLEȚI

Virgina Vini POPESCU¹

Într-un număr de pagini egal cu zilele unui an, autorul Nelu Urziceanu, cu sufletul circumscris între realism și subiectivism, încercând să păstreze echilibrul, aduce în fața cititorului un volum autobiografic de tip liniar, în care sunt prezentate evenimentele vieții, de la copilărie, dezvoltare și maturitate, până la vârsta actuală.

Elementele și personajele selectate sunt din viața reală, narațiunea fiind contextualizată social, politic, economic. Aceste lucruri fac din cartea colonelului Nelu Urziceanu o sursă validă de cunoaștere istorică. Coincidența finalizării școlii militare și începerii activității profesionale cu desfașurarea Revoluției din 1989, dă esență realismului și adevărului istoric.

În compensație, acolo unde sentimentele-și au locul, scriitorul presară, cu gingășia lui Creangă, aspecte unice pentru sine, dar universale pentru copil, legate de liniștea din familie, de fericirea vârstei fără vină, de duioșia și farmecul copilăriei, a relațiilor firești, a mângierilor tandre ale bunicilor și părinților, a sacrificiului tuturor spre reușita și triumful său, revărsat, mai apoi de acesta prin toate formele de mulțumire, asupra tuturor.

Armonia de poveste dă savoare și predispune orice cititor la amintiri și la o dulce nostalgie. Nu degeaba, Nelu Urziceanu a trecut ca motto pentru prima parte a cărții sale vorbele lui Ionuț Caragea: „Și trece trenul copilăriei și nu se oprește decât la vâmile cerului”.

Personajele din familie care sunt alese ca model de către viitorul militar sunt cele masculine, care prin virtuți militare și de conduită morală, responsabilă, față de cei din jur duc viața pe calea dreaptă, cu onoare, spre succes, reușită, în tăcere și nu de puține ori cu sacrificiu.

¹ Virgina Vini POPESCU, Alexandria, Teleorman, 1 iulie 2023

Ca cititor, nu poți rămâne neatins de frazele: „*Dragul meu bunic veteran era atins în zona cea mai sensibilă a memoriei sale, ce își avea originea în cea mai grea experiență umană, pe care a trăit-o patru ani în tranșee.(...) Doar gândul la copilul încă nenăscut, pe care îl lăsase acasă, i-a dat putere să trăiască. A mers sute de Km pe jos, până în munții Tatra din Cehoslovacia. A dormit sub cerul liber, pe ploaie ori ger năprasnic, chinuit de foame și mizerie, sub o ploaie de bombe și ropot de mitraliere. Răpus de foame și sete, a băut apă din urmele lăsate de copitele cailor în stepa rusească, a mâncat scoarță de copac și coji de cartofi. Nimic nu l-a doborât!*”

Experiența de viață a tatălui, transmisă către fiu este esențializată în învățătura: „*În viață, să ții minte: nu contează de câte ori te mai împiedici și cazii, atunci când mergi cu ulciorul la apă! Important este să nu spargi ulciorul! Ai înțeles?*”

2

Pe amândoi, autorul îi face nemuritori prin cele scrise pentru ei. Pentru bunic: „*Amintirile nu mor! Asemeni focului din vatră, ele trebuie întreținute! E bine să știi bunicule că, deși au trecut aproape 20 de ani de când ne- am despărțit temporar, focul încă arde mornit în vatră. Lângă ea, parcă mai aud și acum, în ciuda trecerii timpului, zumzetul aparatului de radio, unde ascultai știrile ce depășeau granița satului. Aș vrea să mai știi, bunicule, că tabloul tău îngălbenit de dor, cu mioarele la păscut, lângă lanul de porumb, se află pe același prerete, asemeni unei icoane.*” Pentru tată: „*Ori cât de drag îți este cineva, nu poți să-i transferi suferința! Mi-aș fi dorit acest lucru, dar era peste puterile mele! Privindu-l, îmi treceau prin minte imagini cu oamenii atinși de bătrânețe, întâlnești de-a lungul vieții mele, și cum credeam atunci, că aceștia sunt la ani distanță de mine, iar această haină grea a bătrâneții nici nu mi-o puteam imagina. Dar, iată, că, timpul se mișcă repede și odată cu timpul tatălui, spre surprinderea mea, a trecut și al meu și haina e la croitor în așteptare... Pentru mine, tata nu a murit, ci a trecut în cel mai dulce somn care poate exista, cel în țărâna străbună. A murit doar copilul din mine! De aici în colo, sunt doar tată de copil, nu mai sunt copil de tată.*”

Cu toate învățăminele și cunostințele adunate din școală și din cărțile care-și făcuseră locul la masa intelectualului în formare, la vremea potrivită, a sosit și inevitabila „despărțire” și plecarea spre împlinirea destinului. Plecarea nu era detașată, era cu povara sentimentală a despărțirii de locurile și oamenii cei mai dragi. Era pătruns de vorbele lui Vasile Ghica: „*Cărăm toată viața pe tălpi geografia locului natal*”.

Autorul adaugă: „*Era momentul din viața mea, când, ușa timpului s-a deschis și lasam loc să intre viitorul... Eu plecam , dar copilăria a rămas în adormire, în vatra satului, spre cinstea și mândria acestuia.*”(…) *Umbra galbenă a lunii se suprapunea cu umbra destinului, călăuzindu-mă pe drumul plin de suspans și neprevăzut, al unei cariere lungi și frumoase, în cel mai greu și controversat minister al țării, Ministerul de Interne*”.

Sosise vremea adevărului și: „*Dovada adevărului oricărei vocații este dragostea muncii grele pe care o cere*”. (L.P. Smith). Clepsidra scurge timpul spre schimbare și, ca într-un roman de Rebreanu, dar la altă scară și alt tip de revoltă, „se mișcă țara”!

În carte apare motto-ul: „*Revoluția? O vrăjitoare călare pe mătura istoriei*” (N. Petrescu- Redi) și remarca autorului: „*În acele zile tragice pentru poporul român, mulți tineri nevinovați au plătit cu prețul vieții în diferite locuri fierbinți din țară, dorința de libertate și o viață mai bună. Din pacate, așa cum au dovedit toate anchetele ulterioare, declarațiile publice ale multor participanți la evenimente, discuțiile pe care le-am avut cu mulți colegi de promoție participanți direct la Revoluție, cele mai multe victime s-au datorat altor structuri la nivel de țară și chiar civililor, în mâinile cărora au apucat multe arme.*”

Din aceste momente, și mai ales după ele, începe cu adevărat munca de ofiter a autorului, pentru care știa că „*Legea este rațiunea neatinsă de dorință*” (John Adams). Din acest moment jurământul militar era viața însăși.

În necuprinsa-i bunătate, mama îi dă „băiatului”, la plecare, un sfat, uitând că între timp el devenise ofițerul de carieră:

- Dumnezeu să te aibă în pază, mamă, să nu faci rău la oameni!
- Rău, nu, dar datoria, da!

Așa curg amintirile unui autor care are ce prezenta. Se spune ca viața fiecăruia este un roman, că realizarea unei autobiografii este la îndemâna oricui și acest lucru este adevărat, dar nu toată lumea știe să facă dintr-o scriere o operă, nu oricine are o identitate literară. Aici, lucrurile s-au armonizat.

Partea cea mai așteptată a cărții este împlinirea destinului invocat, inclusiv, în titlu. Capitolul se numește „Ascensiunea” și motto-ul lui este: „*Un lider este un negustor de speranțe*” (Napoleon Bonaparte). În completare, autorul spune despre munca cu oamenii: „*Am fost tot timpul sincer, nu i-am trădat, am fost pentru ei ceea ce mi-am dorit să fie ei pentru mine.*”

Ajuns la apogeul carierei, la gradul de colonel, respectat și onorat cu numeroase distincții, Nelu Urziceanu poartă mândria împlinirii profesionale și familiale, duce dorința înaintașilor spre alte împliniri, scrie și lasă memoria lor pe paginile valoroase ale cărților, construind noi valori. Un ultim motto arată și maturizarea deplină și îmbrățișarea vieții cu realitatea trăită dincolo de cărți: „Asta e diferența dintre un roman și viață adevărată. Nu polițistul decide cum se termină povestea”.

O undă a filosofiei vieții, de care nu este străin nici un intelectual, îi dă târcoale și autorului. În finalul cărții se întreabă și încearcă, optimist, să răspundă la întrebările esențiale: Ce este viața? Ce este timpul? Suntem pregătiți de despărțirea de ea? Răspunsurile nu pot fi comentate, și, voi încheia cu ele considerațiile mele de cititor pasionat, nu înainte de a-mi expune gândul că m-am simțit onorată de cunoașterea unui autor și a unei cărți oferite cu autograf: „Nelu Urziceanu: «Un destin cu epoleți»”.

După toate acestea, să medităm ghidați de autor! „În definitiv ce este timpul? Răspunsuri s-au dat multe, dar de o frumusețe rară mi s-a părut răspunsul lui M.A. Desmarest: „*Privirea unei mame, glasul unui tată. Amintirea copilăriei, care-ți strânge inima. O muzică îndepărtată, auzită într-o noapte caldă de vară, o fotografie îngălbenită de vreme, un sat uitat... copilul pe care nu l-ai văzut încă, chipurile pe care nu le vei mai vedea nicodată...! La toate, aș mai adăuga: prima dragoste, primii fiori, prima îmbrățișare, mângâiatul pe creștet al bunicii...*”

Ca într-un volum de Cioran, în finalul cărții, autorul, într-un monolog introspectiv, concluzionează: „*La finalul trecerii prin această lume, cu toții suntem ce sunt amintirile noastre! Eu rămân pregătit cu ele, în bagajul nemuririi, iar atunci când va suna ceasul, voi ști că nu mai este nici «alarma de exercițiu», nici «alarma de luptă», cum eram obișnuit pe timpul carierei, ci va anunța ultima alarmă, «Alarma Eternității!».*”

Colonelul, cu ranița plină de amintiri frumoase și conștiința datoriei împlinite, va pleca în ultima misiune de cercetare și recunoaștere, pe cărările nemărginite ale ale infinitului, în căutarea „Generalului” și nu numai...